चर्षणीनाम्। अरान्न नेमिः परिता बभूव" [३] इति। अयम् 'इन्द्रः', 'यातः' गच्छतः जङ्गमस्य, 'अवसितस्य' क्वचिदवस्थितस्य स्थावरस्य च, 'राजा' स्वामी, किञ्च 'वज्रबाहुः'। 'सेदुः' स एवेन्द्रः, 'शमस्य' शान्तियुक्तस्य महर्षिवर्गस्य 'शृङ्गिणः' शृङ्गोपेतस्य गवादेरपि, 'चर्षणीनां' मनुष्याणामपि, 'राजा', भूत्वा 'चेति' निवसति। तस्य दृष्टान्तः, 'अरान्न नेमिः' यथा रथचक्रस्य परितो वर्त्तमाना नेमिः, तत्र स्थितानरान् व्याप्नोति। तथायमिन्द्रः, 'परिता बभूव' परितस्तानि स्थावरजङ्गमादीनि प्राप्तवान्॥

अथ हविषो याज्यामाह। "अभि सिध्मो अजिगादस्य शत्रून्। वि तिग्मेन वृषभेणापुरोभेत्। सं वज्रेणासृजद्वृत्रमिन्द्रः। प्र स्वां मतिमतिरच्छाशदानः" इति। 'अस्य' इन्द्रस्य, 'सिध्मः' कार्यसाधको वज्रः, शत्रून् सर्व्वान् 'अभि' सर्व्वतः, 'अजिगात्' प्राप्तवान् हतवानित्यर्थः। 'तिग्मेन' तीक्ष्णेन, 'वृषभेण' श्रेष्ठेन, 'वज्रेण', 'पुरः' शत्रूणां पुराणि, 'व्यभेत्' विशेषेण भिन्नवान्। अयम्, 'इन्द्रः', 'वज्रेण', वृत्रं 'संसृजत्' संसृष्टवान्, संसर्गमात्रेण हतवानित्यर्थः। 'शाशदानः' पुनः पुनर्वैरिणो विनाशयन्, 'स्वां मतिं' स्वकीयां बुद्धिं, 'प्रातिरत्' प्रकर्षेण वर्द्धितवान्॥

अथ यो भ्रातृव्यवान् स्यात् स स्पर्द्धमानो वैष्णववारुणीं वशामालभेतेत्यस्य पशोः सूक्ते वपायाः पुरोऽनुवाक्यामाह। "विष्णुं देवं वरुणमूतये भगम्। मेदसा देवा वपया यज-